

PETRE PAUL

UN CERC VICIOS

PETRE PAUL

UN CERC VICIOS

CUPRINS

Capitolul 1	5
Capitolul 2	9
Capitolul 3	17
Capitolul 4	23
Capitolul 5	31
Capitolul 6	39
Capitolul 7	47
Capitolul 8	57
Capitolul 9	63
Capitolul 10	73
Capitolul 11	83
Capitolul 12	93
Capitolul 13	101
Capitolul 14	107
Capitolul 15	115
Epilog	129

CAPITOLUL 1

– Mergeți să luați banii!

După ce plantaseră bombele la intrare, Henry ordonă unei părți din gașca sa să meargă după bani, cât timp el avea să se ocupe de poliție cu restul amicilor săi. Își scoase un AK47 și îi așeză pe fiecare dintre camarazii săi unde era nevoie. Nu era genul de infractor idiot, care ia mitraliera și trage orbește. Era calculat, atent la fiecare detaliu ce îl înconjura și nu își ieșea niciodată din fire. Știa că toate problemele aveau o soluție.

Erau mai mulți polițiști decât trupa sa, ei fiind douăzeci, iar sticleții dublându-i. Din câte înțelesese Henry, banii erau puși în zece saci. Partea grea era ieșirea din bancă și, bineînțeles, evadarea. Toți cei douăzeci de oameni se adunară în holul băncii, unii agitați, alții mai calmi, cel mai agitat dintre ei fiind Marty. Era destul de tânăr, nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Nimeni nu știa de ce alesese calea criminalității.

– Șefu', ce facem? Sunt mai mulți decât noi!

Henry se întoarse spre întreaga sa trupă, încercând să-i îmbărbăteze pe toți:

– Chiar credeți că noi o să cădem în fața unei adunături de femei în albastru? Niciodată! Știu că toți sunteți oameni de ispravă. Nu sunteți ca lașii ăia de afară care stau ascunși după mașinile lor de rahat și urlă prin megafon să ieșim, dar tremură ca găinile înainte de tăiere!

Oamenii săi schițară zâmbete mai mult sau mai puțin false.

Hai să le arătăm cine suntem noi!

– Hai să le arătăm cine suntem noi! exclamă și ceilalți.

– Camarazii săi prinseră vizibil încredere. Își încărcară pistoalele și se opriră din scandal pentru a asculta ordinele lui Henry. După ce și-au stabilit planul, au ieșit pe ușă, pur și simplu, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu ei erau motivul pentru care atâtea echipaje de poliție se aflau în fața băncii. Erau câte doi polițiști după fiecare mașină, îndreptându-și pistoalele tremurânde spre tâlhari. Erau tineri, neexperimentați. Cine ar fi trimis o adunătură de boboci, proaspăt ieșiți de la academie, să se ocupe de una dintre cele mai periculoase bande mafioate din întregul Miami?

Cel care părea să îi conducă pași în față și luă cuvântul:

– Puneți armele jos și îndreptați-vă spre mașini, încet!

Criminalii dădură drumul tuturor armelor de foc la unison, ca și cum ar fi fost teleghidați. Niciunul dintre ei nu dădea cel mai mic semn de frică sau agitație.

– Vezi? Ne supunem, nu avem nicio intenție de a nu vă asculta. Cooperăm, spuse Henry schițând un zâmbet mârșav.

– Șterge-ți rânjetul de pe față! Nu e nimic haios. Realizați și voi că mica voastră infracțiune a dat greș.

– Dimpotrivă, domnule ofițer. Eu o consider una dintre marile noastre reușite. BĂIEȚI! ACUM!

O parte dintre ei își scoaseră grenadele din mâneci. Cu o viteză uluitoare reușiră să scoată cuiele și să le arunce direct spre mașinile poliției. Oamenii legii nu mai avură timp să reacționeze. Se auzi un: Oh, Dumnezeu! În următoarea secundă toate mașinile explodară cu un sunet asurzitor. Mirosul de clor și de combustibil plutea în aer ca o molimă. Cerul era colorat în negrul fumului și roșul flăcărilor. O imagine de Iad fusese creată de banda lui Henry. Singurul care supraviețuise era cel care vorbise. Un picior îi zburase în urma atacului, lăsându-l invalid. Se târa pe asfalt, neajutorat. Henry se apropia cu pași mici de acesta.

– Te rog, se plângea el, te implor. Te rog, lasă-mă să plec, nu anunț pe nimeni, poliția nu va ști că ai fost tu. Doar lasă-mă să merg acasă. Am familie, AM O FAMILIE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU!

Henry își încărcă pistolul.

– Și eu aveam o familie, nenorociților care vă prefaceți că știți ce înseamnă dreptatea. Și mi-ați distrus-o. Nu sunteți demni de milă.

Îi trase un glonț în cap. Corpul polițistului căzu fără suflare. Roșul sângelui se scurgea pe trotuar, formând o mică baltă. Henry se întoarse spre amicii săi.

– Băieți! Astăzi marcăm o nouă reușită!

Toți se aliniară în jurul cadavrelor și al mașinilor distruse. Scandau și fluierau, începând mai apoi să fugă la auzul sirenelor polițiștilor ce aveau să își găsească frații căzuți la datorie.

CAPITOLUL 2

Îi încătușă pe cei doi. Erau agitați, se zbăteau, neacceptând faptul că operațiunea lor eșuase. Însă reușise să îi ducă în mașină și să îi trimită către secție. Își pocni degetele de la mâini și zâmbi satisfăcut. Reușise din nou să rezolve un caz. Drogurile fuseseră transportate, de asemenea, la secție. Toată casa fusese golită.

– Felicitări, agent Walker! spuse pe un ton batjocoritor Ryan. Ai reușit să rezolvi un caz pe care și un boboc l-ar fi putut rezolva. Fii mândru!

Toată buna dispoziție se dusesse ca ștersă cu buretele. Iarăși el.

– Măcar am făcut ceva și nu am stat în mașină să mă îndop cu gogoși. Ești stereotipul polițistului american.

Se întoarse. Stătea acolo și râdea ca un idiot. Apoi venise și fratele său. Cei mai mari bufoni ai secției. Uneori se întreba cum reușiseră să obțină posturile de ofițeri. Aplicaseră pentru circ și, din păcate, cineva îi refuzase. Nu aduceau niciun beneficiu nimănui, marea majoritate a timpului stăteau la birou și se jucau pe calculator. Dar când ieșeau pe teren, și asta se întâmpla rareori, nu făceau decât să mănânce la greu în mașină în timp ce bârfeau pe

toată lumea. Halal polițiști! Avusese ghinionul ca, de data aceasta, să fie însoțit de ei. El sparse ușa, el îi dezarmase pe traficanți, el chemase întăriri ca să îi ducă la secție, iar în tot acest timp, ei îl batjocoreau. Uneori voia să îi vadă concediați. Avea să îi spună șefului despre asta.

Se urcase în mașină cu ei. El conducea. Porni din loc. Încercă să îi ignore, nu făceau altceva decât să râdă de el și să molfăie Big Mac-uri ca niște porci nehrăniți de săp-tămâni întregi. Însă altceva îi atrase atenția. Vedeă prin oglinda retrovizoare o punguliță cu un praf alb, care mai mult ca sigur nu era sare. Și mai mult ca sigur sarea nu se consuma prin inhalare.

– Ce naiba faceți? Întrebă pe cel mai serios ton posibil.

– Nu e treaba ta. Taci din gură și condu, veni replica din partea lui Marcus.

În acel moment trase pe dreapta. Cocaină. Când crezuse că cei doi atinseseră nivelul maxim în ipocrizie, atunci îl uimiseră. Nici prin gând nu îi trecea că avea să vadă vreodată oameni ai legii care consumau aceleași produse împotriva cărora se „luptau”. Însă nu avusese timp de a spune nimic, că și simți dintr-o dată răcoarea țevii pistolului lui Ryan.

– Nu ai văzut nimic. Nu știi nimic. Noi am reușit să îi arestăm pe traficanți. Te-ai urcat în mașină și ai condus spre secție. Ai înțeles?

Pistolul îi era împins din ce în ce mai tare pe tâmplă. Nu avea de ales. Își scutură capul în semn afirmativ. Ținea la viața sa.

– Cât timp te ocupai tu arestându-i pe ăia, ne-am distrat și noi puțin. Să vedem dacă totuși aveau marfă de ca-

litate, spuse Marcus rânjind. Acum, ca să clarificăm. Dacă aflui că ai dat cu ciocul, o să fie rău. O să vin după tine și o să te fac să îți dorești să nu te fi născut. Apoi o să merg după frumoasa ta soție și după fiica ta. Cred că ai înțeles ideea.

Era terifiat. Era prima oară când era amenințat cu moartea, și un sunet asurzitor îi chinuia timpanele, ca un bipăit intermitent. Își scutură capul pentru a doua oară, și începu să conducă, dar acel sunet nu îi dădea pace. Cei doi continuau să își consume marfa, el făcu precum i se poruncise. Nu mai putea, simțea că fiecare neuron comitea, rând pe rând, suicid, bipăitul se amplifică și...

BIP! BIP! BIP! Trânti un pumn cu toată forța ceasornicului. Acesta se dezmembră cu un sunet ciudat, ieșind piulițe și șuruburi din toate părțile. Al cincilea stricat în aceeași săptămână. Îl aruncă în mormanul vechi cu ceasuri ce nu scăpaseră de furia sa. Se frecă la ochi și se ridică din pat.

Visa acel moment care îl bântuia și, spunea el, avea să îl bântuie tot restul vieții sale. Avea remușcări. Uneori își dorea să fi ales altceva. Poate că trebuia să păstreze secretul. Să nu spună nimănui nimic și poate nu ar fi fost în rahatul în care se afla acum. Însă alta era dorința sa de atunci. Jurase să facă numai bine, să servească justiția. Dacă ar fi făcut altceva. Dacă ar fi fost totul altcumva. Dacă, dacă, dacă...

De atunci și până acum viața sa nu fusese decât un șir de „dacă-uri”. Nu dorea să accepte ce se întâmplase, îi era greu. Mulți din banda sa îi spusese că fapta era consumată, nu mai putea să schimbe nimic. „Treci peste, viața

merge înainte”, spuneau ei. Hmm... Era ușor să predici când nu tu te afli în situație. Pentru el nu era așa de ușor.

Însă nu își putea permite să piardă timp pentru a contempla. Avea treabă de făcut. Fusesse anunțat de către acoliții săi că reușiseră să pună mâna pe două milioane de dolari. Fusesse cel mai productiv jaf al său. Timp de nouă ani, nu reușiseră să dea spargerii de mai mult de cinci sute de mii de dolari. Nu erau sume mici nici acelea, desigur. Însă Henry avea standarde mari. Voia să ajungă cel mai bun. Și avea să dea totul pentru a-și atinge scopul.

Făcu un duș rece, apoi se privi în oglindă. Nu numai vârsta, dar și activitățile sale zilnice, duseră la o încărunțire prematură. Părul său castaniu era pigmentat din loc în loc, cu nuanțe de alb. Însă ochii erau piesa de rezistență a înfățișării lui Henry. Negrul intens era în concordanță cu sufletul său și cu gândurile sale. Ceva diabolic se afla acolo. Reușea să îi înfricoșeze pe cei cu care avea contact vizual.

Nu era genul care să se îmbrace oficial. Ba chiar ura costumele. Îmbracă un polo și o pereche de jeans, și își aprinse o țigară. Formă numărul Amandei.

– Alo? răspunse aceasta.

– Sunt eu, Henry. Adună-i pe toți la mine. Trebuie să le spunem de Jack. Și vino cu banii.

– Neața și ție. Da, sunt bine, mulțumesc că îți pasă de mine. Ah, da, și mulțumesc că mai suni și tu să vezi ce mai face sora ta, nu doar să vezi ce mai face partenera ta de lucru.

Se lăsă tăcere pentru câteva secunde. Uneori, insensibilitatea lui era chiar iritantă. Nu de multe ori, Henry uitase de ziua ei de naștere. Nu suna decât pentru a vorbi des-

pre afaceri. Un „Ce mai faci?” sau „Ești bine” i-ar fi plăcut foarte mult surorii sale.

– Îmi cer scuze. Știi că nu o fac intenționat. Am multe pe cap, doar pentru că nu o spun, nu înseamnă că nu îmi pasă. Acum, poți te rog să vii cu băieții, la mine acasă? Avem probleme de discutat. Ah da, și ai grijă la Josh. Nu vrem să se întâmple ca data trecută.

– Bine. Nu îi spun de întâlnire. Iar l-am prins cu marfă de la noi. Propun să îl excludem.

– Discutăm mai multe la mine.

Închise și tot atunci își termină și țigara. Coborî la parter, unde își ținea de obicei toate ședințele. Locuia într-o casă destul de mare. Avea un gust fin pentru artă, picturi de Rembrandt sau Dali erau atârinate pe pereți. Totul era extravagant, însă Henry nu arata deloc așa. După îmbrăcăminte îl puteai cataloga drept un om de rând. În orice caz, totul era achitat din banii de afaceri. Ilegalitatea plătea foarte bine.

După o așteptare de douăzeci de minute, auzise sunetul unui claxon. Deschise ușa și văzu mașina surorii sale. În spatele ei mai erau alte trei mașini. Toți coborâră, apoi intrară în casă.

Încă de când înființase gașca, crease o regulă: toți trebuiau să se îmbrace la patru ace. Nimeni nu era murdar, toți se îngrijeau. Erau ca trași la xerox. Arătau la fel, îmbrăcați în tuxedouri negre. Alesese această costumație pentru un fel de camuflare. Nimeni nu ar fi bănuit nimic în neregulă cu grup de bărbați pe la treizeci de ani, îmbrăcați atât de oficial. Majoritatea răufăcătorilor din Miami purtau haine de boschetari. Acesta era unul dintre motivele succesului colosal al lui Henry.

Se așezară pe fotolii și canapele în living room-ul său imens. Sora lui se așeză lângă el în mijlocul camerei.

– Știți și voi de ce v-am chemat. Jaful a fost o reușită. Rareori se întâmplă să vă felicit, așa că vreau să vă spun; Bravo! Meritați.

Începură să aplaude. Amanda zâmbi. Ea era cea care îi antrenase militar pe toți. Nimeni nu se gândea că o femeie știa să se lupte. Fratele său fusese primul care râse de ea. Încă mai purta urma tocului ei pe față. Henry încercă să îi spună ceva Amandei, însă nu putea rosti niciun cuvânt prin larma creată de aplauze, fluierături, și cântecul lui Marty. Iar venise beat. Copilul acela avea probleme grave cu alcoolul și foarte puțini își amintesc să îl fi văzut vreodată treaz.

– Marty, dacă nu te oprești o să îți sparg sticla în cap.

Acesta își încetă cântecul într-o clipită, de parcă ar fi fost oprit de la telecomandă.

– Mulțumesc. Acum, să revenim. Ați sărbătorit destul. E timpul să trecem la lucruri cu adevărat serioase. Avem probleme cu oamenii lui Marcus. Din câte am înțeles, l-au răpit pe Jack. Nu făcea altceva decât să meargă pe stradă. Ei l-au lovit în cap, l-au băgat într-o mașină și au plecat. Au spus că vor două milioane de dolari ca să ni-l dea înapoi. Exact suma pe care am furat-o. Nu se poate să fie o coincidență, mai mult ca sigur au auzit de undeva de activitatea noastră. Și mai ales de rezultatul ei.

– Întrebarea este: de unde au știut ei că acela era Jack? Cineva trebuie să le fi spus cum arată. Cine a fost? Întrebă unul dintre oameni.

– Știm bine că ratații ăia au singurul atu pe care noi nu îl avem: legături strânse cu poliția. Având în vedere că